

Ἐλπίδα καμιά. Κι οἱ ἀκτινογραφίες του πα-
ραμάσχαλα
Βεβαίωνουν τὰ λόγια. Ἡ γυναίκα του πλάι
στέχει δειλιά.
Τὸ ἀπέναντι πλῆθινο σπῆτι μοιάζει ἀγέρωχο καὶ
πρῶο
Οἱ καμινάδες του στητὲς ἐναντία σ' ἕναν ἀγνο-
συννεφιασμένο οὐρανό.

Ἐλπίδα καμιά. Καὶ τὸ σιδερένιο χερουλί ἐτού-
του τοῦ φράχτη
Τόσο ψυχρὸ στὴν ἀφή, εἶναι τώρα πῶ τουχρὸ
ἀπ' αὐτόν.
«Ὁ ἀνελέητοι, διαστικοὶ Λονδρέζοι! Γιατί νά-
χω γίνεαι
Γιὰ τὸ μακρὸ καὶ θλιβερὸ νεκροκρέββατο πούρ-
χεται σὲ μένα;»

Βάζει τὰ δάχτυλά της στὰ δικά του, καθὼς,
ἐρωτευμένα καὶ χαζά,
Τὸ συνήθισε στοὺς περασμένους τοῦ Κεναιγυχτον
χοροῦς
Εἶναι φτηνότερο νὰ πάρουμε τὸ ὑπόγειο γιὰ
τὸ Πικαντίλλυ
Καὶ μετὰ νὰ πιάσουμε τὸ δεκαεννιά ἢ τὸ εἰ-
κοσιδύο».

Λῶρες Ντάρρελλ (1912)

Πορτραῖτο τῆς Θεοδώρας

Μοῦ ξανάρχεται στὴ μνήμη μ' ἕνα στίγμα
χρυσό
Μὲς στὴν κόρη τοῦ ἐνὸς ματιοῦ, ἕνα παράξενο
Χρυσορόδινο: καὶ τόσα χρόνια μετὰ
Ἄπ' τὸ λησμόνημα ἐκείνου τοῦ μουσικοῦ κορ-
μοῦ—
Χέρια πολὺ μακρὰ, καρποὶ πολὺ λεπτοί—
Θιμάμαι μόνο τὶς ἀστατες ἐπιθυμίες
Πὼ τὰραζαν τὴ σάρκα. Δὲν θὰ
Ἄρνηθῶ πὼς ἡ πομπώδης στάση της ἦταν γιὰ
γέλια, κοσμοπολίτικη:
Πῶς της προοφθες ν' ἀκούσεις τὸ θλιμμένο
Ἐπαρχιώτικο γέλιο τὸ χαλασμένο ἀπ' τὴν ἀ-
γοῦπνια.

Καμιά ἀπ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις σχεδιασμένη,
Πιστεῖο, ἢ βασισμένη στὰ πρότυπα
Τοῦ ἔρωτα μᾶς πολιτείας—πολιτείας θεμελιω-
μένης στὸ
Ἄνομα τοῦ ἔρωτα: Γιὰ μένα εἶναι πάντα
Μελαχρινὸ πρόσωπο, ἄσπρα δόντια, φτηνὸ κα-
λοκαιριάτικο φῶσμα
Μὲ πράσινες κ' ἄσπρες λουρίδες κ' ἀκόμα
Γιὰ πάντα ἕνα ρόδινο μάτι. Τίποτ' ἄλλο δὲ
θυμίζουνα
Γιὰ χρόνια. Τὸ μάτι κείτουνταν σ' ἀναμονή.

Τότε σὲ μ' ἄλλη πολιτεία μὲ τὸν ἴδιο
Διπλὰ χορησιμοποιημένο ἀέρα καὶ σεντόνια, στὸ
μέσον

Ἐνὸς χωρισμοῦ: τὴν ἴδια σκοτεινὴ κρεββατοκά-
μαρα,
Τὸ παγομένο δοχεῖο νυχτὸς καὶ τὸ σκληρὸ σι-
δερένιο κρεβάτι,
Εἶδα τὸ φανάρι τοῦ δρόμου νὰ ξηλώνει τὴ Θεο-
δώρα
Σὰν παλιὰ φανέλλα, νὰ στρώνει τὶς ριτίδες στὰ
μάτια καὶ τὸ στόμα,
Ξετυλλίγοντας τὴ νεότητη της γιὰ νὰ μπορῶ
νὰ δῶ
Τὶς πληγὲς ποῦ πρὶν δὲν εἶχα καταλάβει.

Πῶς μποροῦσα νάχω ἀγνοήσει τέτοιες πληγὲς;
Τὰ φτηνά σκουπίδια ἐνὸς ἐρωτικοῦ χαμογέλιου
Σκορπισμένα σὰν τὸν Ὀσση ἀνάμεσα σ' ἀμ-
μολόφους;
Τώρα μόνον ἡ πείρα μου τὴν ἀναγνωρίζει
Πολὺ ἀργά, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους μεγάλους
ἐπιζῶντες
Ἄπ' τὴν ὀργὴ τῆς πολιτείας, καὶ τὴν τοποθετεῖ
ἀνάμεσα
Στοὺς μᾶστορες τοῦ ἔρωτα — ἀνάμεσα στοὺς
ἀληθινὰ ἐκλεκτούς!

Ντσήβιντ Γκασκούν (1916)

Ἄπὸ τὸ «Ἐλεγειακὸ Αὐτοσχεδίασμα»
γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Πῶλ Ἐλυάρ

Ἐνα τρυφερὸ στόμα ἕνα σκεπτικὸ συνεσταλ-
μένο στόμα
Ἐνα σίγουρο ἐκλεκτικὸ λεπτὸ στόμα
Ἐνα Γαλιτικὸ στόμα ἕνα ἀσύμμετρο στόμα

Ἄνοιξε τὸ στόμα του μίλησε χωρὶς διαταγὴ
Ἐκάτσε κ' ἔγραψε καθὼς μίλαγε χωρὶς ν'
ἀλλάξει λέξη
Κι οἱ λέξεις ποῦ ἔγραψε συνεχίζουν ἀκόμα νὰ
μιλᾶν μὲ τὸ στόμα του:

Ζεστά καὶ ἐπιμονα
Ἄπλά, πειστικά
Ἐθγενικά καὶ συγκινητικά
Μαλακά, εἰλικρινά
Καθαρὰ, χαϊδεντικά
Πικρά, πονεμένα
Σκεπτικά, διασταχτικά
Σπασμένα, σπαροχτικά,
Στὴν ἀγωνία, σ' ἀγκάλιασμα καὶ στὴν ὀργή
Στὸ πάθος, στὸ Παρίσι, στὸ πρόσωπο
Στὴ συντροφοικότητα, σὰν ὁ ποιητὴς
Τῆς Γαλλικῆς Ἀντίστασης, ὁμηλητῆς
Τῆς ἀδούλωτης ἐλευθερῆς ἀδελφωσύνης

Τσάρλς Κῶοσλυ (1917)

Ἄ φίλος μου ὁ Μαζόνυ
Ἄ φίλος μου ὁ Μαζόνυ, δεκαοχτὼ χρονῶ,
Βλαστημάει σὰν ὄχετός,
Μπῆκε σὲ μπελάδες δυὸ χρόνια πρὶν
Μὲ τὴν τοπικὴ ἀριστοκρατία.